

מ"ת 13159/01 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 22-01-13159 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקש מדינת ישראל
ע"י עוזד דיקלה מנחם מתביעות ש"י
נגד
המשיב פלוני
ע"י ב"כ עוזד צבי זקס ועו"ד משה ליפל

החלטה הבקשה וטענות הצדדים

1. לפניה בבקשת המשיב לאיסור פרסום שמו ופרטי זהותו.

2. בבסיס הבקשה כתוב אישום ובקשה להארכת תנאי שחרור עד לתום ההליכים שהוגשו נגד המשיב ביום 6.1.22. כתוב האישום מיחס למשיב עבריה של איוםם כלפי אשתו. מכתב האישום עליה, בין היתר, כי בין המשיב לאשתו נתגלו ויכוח וכי בעוד המשיב והמתלוננת בビיהם, המשיב פרס עוגה באמצעות סכין מטבח עם להב באורך 9 ס"מ. המתלוננת הורתה למשיב להניח את הסכין בכירור ולא להחזיר לה מקרר, או אז אמר המשיב לכואורה על המתלוננת ואומרו "אם הייתי יכול היה חותך לך את הראש בסכין זה". עוד עולה מכתב האישום כי המשיב זרך את הסכין בזמן שהמתלוננת עמדה בסמוך לכירור. מכתב האישום עולה עוד כי המתלוננת נכנסה לחדרי הבית, נעה את עצמה ואמרה למשיב שהיא מתקשרת למשטרת. בתגובה לכך אמר המשיב באומרו לה: "יש לך מהה לפחד".

3. לשם שלמות התמונה יציין, כי בדיון שהתקיים ביום 6.1.22 עם הגשת כתב האישום, נשמעו טיעוני הצדדים לעניין הריאות ועילת המעצר. בהחלטה שניתנה על ידי בו ביום קבעתי כי קיימות ראיות לכואורה וכי קיימת עילת מעצר לצורך המשך הטלת תנאים מגבלים. כמו כן, המשיב הופנה לקבלת תסקירות מעצר בעניינו.

4. בבקשת לאיסור פרסום נטען כי המשיב לוקה בנפשו וכי הוראות החוק מאפשרות להטיל צו איסור פרסום בעניינים של נאשימים בעלי ליקות נפשית. בהקשר זה נטען כי המשיב היה "בעת אמירת הדברים, במצב של שיטוון, ולא היה אחראי לדבריו" וזאת על פי קביעת רופאיו של המשיב. עוד נטען כי פרסום ההליך יגרום להרס חיו של המשיב, יפגע בצדעת הפרט וימנע מהמשיב כל אפשרות תעסוקתית בעתיד. נוכח האמור ובשים לב להוראות סעיפים 68(ב)(4) ו(ד) חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט") "קיימת הצדקה ליתן צו האוסר על גולי רפואיים והפסיכיאטרים ופרסום שמו". עוד הוסיף באוי כוח המבוקש וטענו כי בעניינו של המשיב יש לקחת בחשבון העובדה שמדובר במשיב נעדר עבר פלילי המואשם בעבר שאינה חמורה ובairוע מינורי יחסית.

עמוד 1

5. המבקשת מתנגדת לבקשת המשיב להורות על איסור פרסום שמו. המבקשת סבורה כי עקרון פומביות הדין הינו עקרון על ולא בנכלי יסטה בית המשפט מעקרון זה אלא בהתקיים החריגים שנקבעו בפסיקה - מוכח נזק חמור שלול להיגרם למשיב. עוד נתען על ידי המבקשת כי המשיב לא הביא כל ראייה שיש בה כדי להוכיח שייגרם לו נזק חמור ככל שהוא יפורסם. חוות הדעת הפסיכיאטרית הינה פרטיות ואין מפרטות אלה נזק חמור שעשי להיגרם לנאים, אם יפורסם שמו.

דין והכרעה

6. לאחר שעניינו בטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשת להידוחות וזאת מהנימוקים הבאים.

7. ראשית, הכלל הוא שדיוני בית המשפט, לרבות שמות הצדדים המתדיינים בו, יתקיימו בפומבי ויתפרסמו ברבים. עקרון פומביות הדין מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובעניפ(68)(א) לחוק בתים המשפט. כלל יסודי זה השתרש בהלכה הפסוקה עקרון על (ראו למשל רע"פ 6792/21 **אמיר בן יהוד נ' מדינת ישראל**; (להלן: "עניין ביהود") ראו בג"ץ 8983/2013 **רוי עשת נ' ראש הממשלה ואח'** (להלן: "עניין עשת")) והاذקרים שצויינה בהחלטה בעניין עשת. הכלל מבטיח שקיים וידוע הציבור על ההליכים המתנהלים בבית המשפט. הוא מבטיח שוויונות בהליכים, ואת זכויות הצדדים להליך תקין והוגן (בש"פ 1421/20 **סלוצקי אפיקי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל**). החריג לכלל זה מתקים מקום בו המבקש להחות את פרסום שמו ברבים מוכיח כי פרסום שמו עלול להסביר לו נזק חמור ו konkreti. בית המשפט העליון עמד על התנאים הנדרשים בעניין בן יהוד הנ"ל וקבע כך:

"על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדין בדרך של איסור פרסום שמו, **מוזל נטל משמעותי וכבד להראות כי עלול להיגרם לו נזק חמור מהרגיל אם יותר הפרסום** (רע"פ 7276/13 **פינטו נ' מדינת ישראל** (12.11.2013)). כמו כן, עליו להראות כי יש להעדיף את עניינו שלו על פני הציבור שבירש שבירשם (רע"פ 9999/2017 זורנו נ' מדינת ישראל (27.12.2017)). לפיכך, רק בהתקיים מבחנים אלה רשאי בית המשפט **לسطות מן הכלל האמור, ואין בהסתמכתם של הצדדים כדי לחיבו**" (הדגש שלי, ב.א.).

8. עניינו בבקשת המשיב ולא מצאתי כל ראייה או תימוכין לנזק konkreti חמור שלול להיגרם לו אם שמו יפורסם, כאשר שמות הנאשמים הבאים בשערו בית המשפט. מובן, שאו ולא יכול להיות חולק שפרסום שמו של נאשם או חשוד בפלילים וכן פרסום פרטי האישום או החשדות המיוחסים לו, אך עלולים להסביר לו נזק, אלא שאין עניינו של נאשם זה, שונה מעניינים של נאשמים אחרים.

9. שנית, וכך העיקר, כאמור כתוב האישום בעניינו של המשיב הוגש ביום 6.1.22. להגשת כתוב האישום קדמה בקשה להארצת מעצר שהוגשה בעניינו. הבקשת נידונה ביום 3.1.22 במ"י 3088-01-22 (בפני כבוד השופט א' לנג), וזאת לאחר שהמשיב נעצר ביום 2.1.22 והובא להארצת מעצר בעניינו. הדיון בהליך מעצר הימים התקיים בදלתיהם פתוחות ולא הتبקש לאסור את פרטי זהותו של המבקש. הביעות הרפואיות שעילון מבוססת הבקשת לאסור פרסום שמו הייתה ידועה כדבוי לב"כ המשיב גם בהליך מעצר הימים והוא הוזכרה בהחלטה שם (ראו סעיף 4 להחלטה וכן סיכומי ב"כ המשיב שם). חרף זאת לא הتبקש צו איסור פרסום על פרטי זהותו של המשיב בהליך מעצר הימים. כך

שבעת הגשת כתב האישום לא היה קיים כל צו האוסר פרסומו של המשיב. גם במועד הדיון שהתקיים ביום 6.1.22 לא עלהה כל בקשה לאוסר פרסום שמו של המשיב. הבקשה הועלתה בכתב ובתמצית אך ביום 10.1.22. על כן, מדובר בבקשת לאוסר פרסום שהוגשה בדייעבד. בית המשפט העליון קבע בשורה של החלטות כי מקום בו "**הסוסים ברחו מ-**
האורווה" (ע"א 2763/09 **לי' נ' כונס הנכסים הרשמי**, פיסקה 5), לא ניתן להידרש לשאלת איסור פרסום "בדייעבד" (ראו גם ע"פ 59519-01-16 **אלין אשד נ' מדינת ישראל**). רוצה לומר, כאשר מוגשת בקשה לאוסר פרסום, לאחר שהמידע כבר עמד לעין כל - במקרה זה מיום שניתנה החלטה בהליך מעצר הימים וכן בדיון הראשוני שהתקיים עם הגשת כתב האישום ביום 6.1.22 - לא בכלל מקרה ניתן להציג את הгалגל לאחר ולבקש לאוסר פרסום בדייעבד. הרצינו לcker ברור לטעמי, שכן מיום שהתקיים דיון בפורמי בפני בית המשפט, השיליטה על המידע איןנה נמצאת במלואה אך בידי בית המשפט. בהקשר זה, כבר נאמר כי העובדה שפרטיה התיק כבר פורסמו ברבים או היו נגישים לציבור "מטה את הקף דזוקא לעבר התרת פרסום... ולא לעבר מניעתו" (ראו עניין פינטו, פיסקה 6). על כן, גם מטעם זה, מצאתי לדוחות הבקשה.

.10. נכון כל האמור, אני דוחה את בקשת המשיב לצו איסור פרסום שמו ופרטיו זהותו.

ניתנה היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 Mai 2022, בהעדר הצדדים.